

BORIS KOŽUH

U Splitu je 7. kolovoza 1979. godine od opake bolesti prestalo kucati plemenito srce našeg kolege BORISA KOŽUHA, jednog od vodećih geodetskih stručnjaka u Dalmaciji.

Premda je pred smrt poželio da mu sprovod bude skroman i tih umro je u sezoni terenskih radova i godišnjih odmora, na njegovu se sprovodu uz rodbinu našao veoma veliki broj suradnika, prijatelja, poštovalaca i znanaca koji su ga ispratili na vječni počinak. Mnogi su došli iz daleka; toliko je bio omiljen da nisu mogli propustiti da se s njim ne oproste na splitskom groblju gdje je pokopan. Dirljiv oproštajni govor nad otvorenim grobom održao je Borisov dugogodišnji bliski suradnik ing. Špiro Jokić sadašnji direktor »Geoprojekta« u Splitu čiji je osnivač i direktor bio pokojni sve do odlaska u mirovinu. U tom je govoru opisao vrline koje su krasile druga Borisa Kožuha kao čovjeka i rukovodioca, njegov životni put i velike zasluge koje je stekao svojim pregalačkim radom.

Životni je put druga Borisa Kožuha bio težak i trnovit, ali izuzetno plodonosan i uspješan. Roden je 23. siječnja 1913. godine u lijepom Mariboru. Po nacionalnosti je Slovenac. Diplomirao je 1932. godine na Geodetskom odsjeku Srednje tehničke škole u Ljubljani. Bio je jedan od najboljih u svojoj generaciji u školi. Poslije odsluženja vojnog roka i obavezne geodetske prakse na geodetskoj izmjeri u Srbiji, radio je u svojstvu suradnika F. Gotzla, ovlaštenog civilnog geometra u Mariboru. Od 1936. do 1939. godine izvodio je geodetske radove u sastavu Terenske sekcije za regulaciju rijeke Savinje u Celju, a poslije u Terenskoj sekciji na transiranju i rekonstrukciji državne ceste Ljubljana—Maribor.

Nakon okupacije naše zemlje 1941. godine fašistički ga je okupator, zbog njegovih naprednih pogleda i ideala, te nacionalnog ponosa, bezobzirno iselio s cjelokupnom obitelji kao nepoželjnu osobu. Otjeran iz svojeg doma, došao je u Karlovac i zaposlio se u Gradskom poglavarstvu kao geometar.

Kapitulacijom Italije 1943. godine otišao je u NOV i hrabro se borio sve do oslobođenja domovine od fašističkih osvajača. U NOV, obavljao je odgovorne zapovjedničke dužnosti u artiljeriji. Kao artiljerijski oficir bio je komandant Artiljerijske oficirske škole, načelnik štaba brigade i komandant artiljerijskog divizona. Za svoj je rad i borbu odlikovan visokim odlikovanjima: medaljom zasluge za narod, ordenom zasluge za narod i ordenom za hrabrost.

Poslije rata ostao je na službi u JNA kao aktivni oficir artiljerije. Zbog svojih kvalifikacija, osobnih kvaliteta i potreba službe preveden je iz artiljerije u vojnu geodetsku službu. Kao geodetski oficir istakao se i pokazao svoje visoke kvalitete, vojne i stručne posobnosti. Prednjačio je u Hidrografskom institutu JRM u Splitu u geodetsko-hidrografskim radovima, osobito na uvođenju i primjeni fotogrametrije u topografiji, što je onda bila velika novost u nas. Treba istaći da je Hidrografski institut prvi u našoj zemlji uveo fotogrametriju u topografsku izmjeru.

Po vlasitoj želji i molbi preveden je u rezervu s činom majora geodetske službe.

Kratko je radio u Gradskom narodnom odboru u Splitu, da bi ubrzo 1955. godine, zajedno sa još dva člana osnovao prvi biro za primijenjenu geodeziju u Splitu pod imenom »Geoservis«. Postavljen je za prvog direktora »Geoservisa«, koji je nešto kasnije preimenovan u »Geoprojekt«. Na dužnosti direktora bio je u Geoprojektu punih 18 godina, sve do penzioniranja 1973. godine. Velike su njegove zasluge za razvoj »Geoprojekta«. Tu su došle još jednom do izražaja njegove izuzetne organizatorske i stručne sposobnosti. Uvijek ga je vukla žarka želja i težnja za napretkom i afirmacijom geodetske struke i službe. Pod njegovim je rukovodstvom »Geoprojekt« izrastao u snažnu geodetsku radnu organizaciju sa više od 80 zaposlenih, s modernom suvremenom opremom i najmodernijim instrumentarijem. Drug Kožuh je također zaslužan za uvođenje automatizacije u geodeziju. Zahvaljujući njemu i njegovom interesiranju u toj domeni, »Geoprojekt« je prva geodetska radna organizacija u Dalmaciji u kojoj je uveden kompjuter, i to u vrijeme kad to nisu činile druge radne organizacije, koje su za to bile u mnogo povoljnijoj poziciji i finansijskoj situaciji. I su se očitovale njegova stručnost, dalekovidost i rukovodilački refleksi.

Napisao je niz stručnih zapaženih članaka i priručnika o primjeni fotogrametrije u rudarstvu i zaštiti arhitektonskih spomenika kulture, te o primjeni geodezije u brodograđevnoj industriji.

Svoje je znanje i bogato iskustvo nesebično prenosio na mlade kolege.

Veoma je bio aktivan sve do penzioniranja u radu Saveza geodetskih inženjera i geometara. Bio je dugogodišnji član uprave Društva geodetskih inženjera i geometara Splita. Osobno je mnogo zaslužan za organizaciju i uspjeh Savjetovanja o katastru podzemnih instalacija u Splitu.

Geodetska služba, vojna i civilna, bit će mu vječno zahvalna za sve što je stvorio i učinio za svoga života. Neka mu je vječna slava i hvala.

F. Racetin

VOJKO TRUMBIĆ

U Splitu je 16. listopada 1978. godine iznenada preminuo naš kolega VOJKO TRUMBIĆ, geodet. Tužna vijest o njegovoj smrti duboko se dojmila svih njegovih kolega, kolegica, prijatelja i znanaca koji su ga uz rodbinu ispratili na vječni počinak na splitsko groblje Lovrinac gdje je pokopan. S pokojnikom se nad grobom oprostio kratkim govorom kolega iz njegova radnog kolektiva drug Branko Ivanišević u kojemu je istakao njegove zasluge i vrline kao čovjeka i radnika.

Drug Trumbić rođen je 24. travnja 1921. godine u skromnoj splitskoj težačkoj obitelji. U rodnom Splitu je pohađao i završio osnovu i Građevinsku tehničku školu.

Sudionik je NOB. Na dan kapitulacije Italije, 9. rujna 1943. godine stupio je u redove NOV i s puškom u ruci borio se protiv neprijatelja do svršetka rata.

Neposredno poslije rata bio je upućen na školovanje u SSSR. U Lenjingradu je pohađao i završio Vojno topografsko učilište i tako stekao geodetsko obrazovanje. Za boravka u SSSR-u zaljubio se i oženio lijepom djevojkom Rozom sa Urala koja mu je rodila mnogo voljenu kćer Adu. U tuđini mu nije bilo lako. Čeznuo je za svojom domovinom, svojim rodnim Splitom. Kad mu se ukazala povoljna prilika i mogućnost povratka, vratio se zajedno sa ženom i kćerkom u svoju domovinu i svoj Split koji je neizmjereno volio.

Nakon povratka iz SSSR-a najprije je radio u GP »Kontsructor« u Splitu, a od 1. listopada 1957. godine neprekidno do smrti vrijedno je radio u »Geoprojekt« u Splitu. Izvodio je razne geodetske poslove i bavio se projektiranjem u gradevinarstvu.

Od 1957. godine bio je aktivan član Društva geodetskih inženjera i geometara. Njegovom smrću izgubili vrijednog i aktivnog člana.

Neka mu je slava.

F. Racetin

RATKO OSTOJIĆ

U petak, 26. listopada 1979. godine iznenada je preminuo i dva dana kasnije u prisutnosti obitelji, kolega iz struke, prijatelja, građana i znanaca tiho pokopan na trogirskom groblju naš dragi kolega RATKO OSTOJIĆ, viši katastarski referent u mirovini. Ova, neočekivana vijest iznenadila je, potresla i ožalostila sve one koji su ga poznavali.

Rođen u radničkoj obitelji 22. kolovoza 1915. godine u Trogiru, gdje je završio osnovno i srednje obrazovanje. Radne navike i iskustvo stekao je još u ranoj mladosti kao pripravnik i službenik Zemljišno-knjižnog odjela Općinskog suda u Trogiru.

Kad je 9. rujna 1943. godine Italija kapitulirala drug Ratko se svrstao u redove boraca za slobodu da se bori s puškom u ruci. U ratu je dao osobni prilog našoj NOB-i i pobjedi nad okupatorom i domaćim izdajnicima.

Ubrzo poslije rata demobilizirao se i zaposlio u Upravi za katastar. Taj posao ga je osobno privlačio za kojeg je bio zasigurno predodređen i talentiran. Nakon jednogodišnjeg tečaja polagao je stručni ispit za geodetskog pomoćnika 5. siječnja 1950.— te je stoga oslobođen polaganja ispita za katastarskog referenta. Tu je stekao neophodna geodetska znanja, nakon toga obavljao je sve mjernečke poslove u Upravi za katastar i geodetske poslove, kao savjestan i nadasve precizan mjernik uspješno je rješavao i najsloženije postavljene zadatke. Bio je pravi majstor u tehničkom crtanju i pisanju s izrazitom nadarenošću topografskog crtača i kaligrafa.

U održavanju planova i skica uistinu mu nije bilo premeća. Njegovim se radovima svatko divi. Može se slobodno kazati da je dolaskom u katastar našao svoje pravo mjesto. Taj mu je posao bio ne samo profesija već i hobi. Mnogo je radio pa je u tome uživao. Zato mu ništa u radu nije bilo

teško. Bio je čuven po svojoj pedantnosti. U svom usavršavanju napredovao je do višeg karastarskog referenta, a po svom znanju i iskustvu u radu dostigao je nivo najboljeg katastarskog geometra.

Veliki osobni utjecaj imao je na svoje suradnike, koje je kao stariji i iskusniji odgajao, dobronamjerno savjetovao i stručno podučavao. Krasile su ga osobine čovjeka i stručnjaka koje će ostati u lijepoj i trajnoj uspomeni, jer ne možemo zaboraviti njegove osobine koje su ga izdigle do te visine da je služio kao primjer skromnog osjećajnog, plemenitog, predusretljivog i neumornog radnika.

Isticao se na sastancima koje je znalački vodio i često je iznalazio i formulirao konstruktivne prijedloge na radnim sastancima, koje je kolektiv uvijek rado prihvaćao.

Osobno je svojim radom i angažiranjem pridonio organiziranju i uspješnom održavanju 2. susreta geodeta Hrvatske u Trogiru.

U mirovinu je otišao 1. srpnja 1978. godine, ali ne prestaje kontinuiranim radom da bi završio svoje posljednje obaveze i zadatke koje nije mogao završiti u svom radnom vremenu.

Smrcu kolege Ratka izgubili smo vrhnog stručnjaka, Trogir je izgubio uglednog i zaslužnog građanina, sudionika NOR-a, odbornika općinske skupštine i aktivnog društvenog radnika.

Zbog svega što je pridonio i učinio neka mu je hvala i slava!

K. Mikulić